

- поширення негативної або недостовірної інформації, тобто доведення її до відома хоча б одній особі у будь-який спосіб.
- дана інформація повинна стосуватися конкретного працівника, юридичної особи-позивача.
- інформація повинна бути недостовірною чи негативною.
- поширення такої інформації зачіпає немайнові права та законні інтереси особи, перешкоджає їй повноцінно користуватися своїми правами.

У деяких випадках, які передбачені законом, таку інформацію може спростувати і сам суд у своєму рішенні в порядку окремого провадження. Зокрема йде мова про випадки, коли особа-поширювач є анонімом, тобто навмисно приховує відомості про себе, або коли вона користується псевдонімом, а справжні дані знайти неможливо, або ж у випадках смерті чи ліквідації такої особи.

Отже, на сьогоднішній день ми маємо реально дієвий механізм для того, щоб належним чином захищати свою ділову репутацію та інші немайнові права та без усяких сумнівів будувати кар'єру своєї мрії.

Список використаних джерел:

1. Цивільний кодекс України: Закон України від 16. 01. 2003 р. № 435-IV. *Відомості Верховної Ради України*. 2003. № 40–44.
2. Про захист від недобросовісної конкуренції: Закон України від 07. 06. 1996 р. № 236/96-ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1996. № 36.

Науковий керівник: доктор філософії, асистент Корнілова О. В.

Чербаджи Анастасія Василівна

*студентка 3-го курсу соціально-правового факультету
Національного університету «Одеська юридична академія»*

ОКРЕМІ ПИТАННЯ ЩОДО ПОНЯТТЯ ТА ОЗНАК СОЦІАЛЬНИХ ПІЛЬГ

Соціальні пільги є одним із видів соціального забезпечення, передбаченого чинним законодавством України. Їх надання регулюється численними нормативно-правовими актами. Необхідно зазначити, що законодавство щодо врегулювання питання соціального захисту

та соціальних пільг сформувалося ще на початку дев'яностих років з метою захисту населення від економічної нестабільності та спрямоване на реалізацію конституційного права кожного громадянина на забезпечення достатнього життєвого рівня.

Чинне законодавство не містить нормативного визначення поняття «пільги», але воно доволі часто вживається у нормативно-правових актах та літературі.

Так, на думку Н.Б. Болотіної, пільга – це передбачений законом дозвіл на звільнення певних категорій осіб від виконання певних обов'язків, встановлених для інших суб'єктів (категорій суб'єктів) або надання додаткових прав певному суб'єкту (додатковий зміст та обсяг прав) у визначеній сфері, у порівнянні з правами (обсягом прав) інших осіб у такій сфері [2, с. 478].

С.М. Синчук визначає соціальні пільги як законне звільнення (повне чи часткове) особи від сплати обов'язкових платежів або першочергове чи позачергове отримання нею послуг у різних сферах суспільного життя (освіти, лікування тощо) [3, с. 356].

В.М. Андрійв, О.Л. Кучма та Л.М. Сіньова розуміють правову пільгу як встановлені законодавством чи іншими нормативними актами юридично значущі винятки, за допомогою яких суб'єкт наділяється додатковими заходами юридичного характеру, спеціальними додатковими правами і звільняється від обов'язків визначених законом [1, с. 28].

Аналізуючи поняття, які наводять вчені можна зробити висновок, що вони по-різному розуміють сутність соціальної пільги та коло суб'єктів, на яких вона розповсюджується.

Отже, на підставі вищезазначеного можна сформулювати визначення соціальної пільги – це вид соціального забезпечення, що передбачає звільнення особи від повного або часткового виконання певних обов'язків або надання їй додаткових прав у разі настання соціального ризику чи за наявності у особи особливих заслуг перед державою, пов'язаних з воєнними діями, техногенними катастрофами, стихійними лихами.

Характеризуючи соціальні пільги необхідно виділити їх основні ознаки.

По-перше, пільги спрямовуються на більш повне задоволення інтересів суб'єктів, полегшення умов їх проживання. Метою надання пільг є: зменшення обсягу обов'язкових, пов'язаних із щоденними турботами, матеріальних витрат сім'ї, а також соціальне сприяння особам, які, зважаючи на особливий правовий статус, потребують допомоги суспільства у реалізації конституційних прав.

По-друге, зміст соціальної пільги характеризують правоможності суб'єкта права. Виділяють такі види можливостей особи при реалізації права на соціальну пільгу: переважне або додаткове право на отримання необхідного для особи соціального блага та звільнення від обов'язку вчиняти певні дії.

По-третє, соціальні пільги мають додатковий характер та надаються одночасно з іншими видами соціального захисту. Отже, якщо особа одержує пенсію, допомогу чи заробітну плату й при цьому має право для отримання пільги, то це право не може бути скасоване. Роль пільги полягає в наданні додаткової підтримки тим, у кого пенсії та заробітна плата нижче прожиткового мінімуму.

По-четверте, пільги закріплені переважно в законах, що визначають особливий правовий статус певної категорії громадян. Наприклад, Закон України «Про статус громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи» від 28 лютого 1991 року передбачає надання пільг для постраждалих внаслідок аварії на ЧАЕС.

По-п'яте, вони є своєрідним відхиленням від єдиних положень нормативного характеру та способом юридичної диференціації прав громадян, виступають елементом їх особливого правового статусу. Так, для деяких категорій громадян встановлено правила, які полегшують вступ до навчальних закладів, гарантують безкоштовний проїзд у громадському транспорті, зменшують розмір плати за житлово-комунальні послуги.

Тож можна підсумувати та зазначити, що в сучасній галузі права соціального забезпечення соціальні пільги є самостійним соціальним наданням із власними правовими особливостями.

Отже, з зазначеного вище можна дійти висновку, що пільги займають певне місце і виступають правовим засобом, за допомогою якого створюється режим найбільшого сприяння для задоволення інтересів і потреб суб'єктів відносин.

Список використаних джерел:

1. Андрій В. М., Кучма О. Л., Сіньова Л. М. Забезпечення пільгами як різновид соціальної функції держави: навчальний посібник. Київ: Київ. нац. ун-т ім. Тараса Шевченка, 2017. 523 с.
2. Болотіна Н. Б. Право соціального захисту України: навчальний посібник. Київ: Знання, 2005. 615 с.
3. Синчук С. М. Правовідносини соціального забезпечення: суб'єкти, зміст, об'єкти: монографія. Львів: ЛНУ імені Івана Франка, 2015. 422 с.

Науковий керівник: доктор філософії, асистент Корнілова О. В.